

॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥
ध्यायताभगवद्वाक्यं चेष्टितं किमतः परं ॥ बदर्याश्रममागम्य समागम्य च तावपी ॥ १० ॥ कियंतं कालमवसर्त्तुं कथां पृष्ट्वांश्रसः ॥ इदं शतसहस्रादिभारता
ख्यानविस्तरात् ॥ ११ ॥ आभ्यस्य मतिमं येन ज्ञानोदधिमुत्तमं ॥ नवनीतं यथादधोमलयाच्चंदनं यथा ॥ १२ ॥ आरण्यकं च वेदेभ्य ओषधिभ्यो मृतं यथा ॥ स
मृत्युतमिदं ब्रह्मन्कथामृतमिदं यथा ॥ १३ ॥ तपोनिधे त्वयोक्तं हिनारायणकथाश्रयं ॥ सईशो भगवान्देवः सर्वभूतात्मभावनः ॥ १४ ॥ अहो नारायणं ते जो दुर्द
र्शं द्विजसत्तम ॥ यत्राविशं तिकल्यांते सर्वे ब्रह्मादयः सुराः ॥ १५ ॥ ऋषयश्च संगंधर्वा यच्च किंचिच्चराचरं ॥ नततोस्ति परं मन्ये पावनं दिवि चेह च ॥ सर्वाश्रमाभिग
मनं सर्वतीर्थावगाहनं ॥ न तथा फलदं चापि नारायणकथायथा ॥ १७ ॥ सर्वथा पाविताः स्मेहश्रुत्वे मामादितः कथां ॥ हरेर्विश्वेश्वरस्येह सर्वपापप्रणाशनी ॥ १८ ॥
नचिन्नं कृतवांस्तत्र यदार्यो मे धनं जयः ॥ वासुदेवसहायो यः प्राप्तवान्जयमुत्तमं ॥ १९ ॥ न चास्य किंचिदप्राप्य मन्ये लोकेष्वपि त्रिषु ॥ त्रैलोक्यनाथो विष्णुः स य
थासीत्साध्यकृत्सर्वैः ॥ २० ॥ धन्याश्च सर्वे एवास्मन्ब्रह्मं स्ते मम पूर्वजाः ॥ हिताय श्रेयसे चैव येषामासीज्जनार्दनः ॥ २१ ॥ तपसाथमुदृश्यो हि भगवान्लोकपूजि
तः ॥ यं दृष्ट्वंतस्ते साक्षाच्छ्रीवत्सां कविभूषणं ॥ २२ ॥ तेभ्यो धन्यतरश्चैव नारदः परमेष्ठिजः ॥ न चाल्पतेजसमृषिर्वेद्यिनारदमव्ययं ॥ २३ ॥ श्वेतद्वीपं समासाद्य
येन दृष्टः स्वयं हरिः ॥ देवप्रसादानुगतं व्यक्तं तत्तस्य दर्शनं ॥ २४ ॥ यदृष्ट्वांस्तदा देवमनिरुद्धतनौ स्थितं ॥ बदरीमाश्रमं यत्तु नारदः प्राद्रवत्पुनः ॥ २५ ॥ नरनारा
यणौ द्रष्टुं किंतु तत्कारणं मुने ॥ श्वेतद्वीपान्निवृत्तश्च नारदः परमेष्ठिजः ॥ २६ ॥ बदरीमाश्रमं प्राप्य समागम्य च तावपी ॥ कियंतं कालमवसर्त्तुं कथां पृष्ट्वांश्र
॥ २७ ॥ श्वेतद्वीपादुपावृत्ते तस्मिन्वासुमहात्मनि ॥ किमब्रूतां महात्मानो नरनारायणावपी ॥ २८ ॥ तदेतन्मे यथा तत्त्वं सर्वमाख्यातुमर्हसि ॥ वैशंपायन उवा
च ॥ नमो भगवते तस्मै व्यासायामिते ते जसे ॥ २९ ॥ यस्य प्रसादाद्दृश्यामि नारायणकथां मिमां ॥ प्राप्य श्वेतं महाद्वीपं दृष्ट्वा च हरिं मव्ययं ॥ ३० ॥ निवृत्तो नार
दो राजंस्तरसामेरुमागमत् ॥ तद्दयेनोद्बुद्धं नारदं यदुक्तं परमात्मना ॥ ३१ ॥ पश्चादस्याभवद्वाजन्नात्मनः साध्वसंमहत् ॥ यद्ब्रुवाद्दूरमध्वानं क्षेमी पुनरिहागतः
॥ ३२ ॥ मेरोः प्रचक्राम ततः पर्वतं गंधमादनं ॥ निपपात च खान्तूर्णं विशालां बदरीमनु ॥ ३३ ॥ ततः सदृशे देवौ पुराणावपि सत्तमौ ॥ तपश्चरंतौ सुमहदात्मनि
ष्टौ महाव्रतौ ॥ ३४ ॥